Lebak

Vroeger heb ik op deze plaats al eens bericht over het gevaar van iTopia, een dystopische toekomst waar we door informatietechnologie tot een soort cyborgs werden gereduceerd. Als we de doemdenkers van het ecocataclysme mogen geloven zou onze toekomst er wel eens heel anders uit kunnen zien. Wat dacht je zoal van het volgende?

Lang, lang geleden, toen we de dieren nog aten, leefde er in het verre West-Vlaanderen een jonge boer Saidjah in een armoedige rondavel. Zo begon de vrouw aan haar verhaal. De oude opgelapte kerncentrale zat vol spleten en was weer in onderhoud, zodat ze het met een kaarsje moesten doen, want de windmolen waarmee ze haar eigen energie kon opwekken had in de vorige storm een wiek beschadigd. Omdat er weer een hevig onweer in de maak was, was het vroeg donker en had ze de kinderen vroeger in bed gekregen.

Haar kinderen staarden haar vol verwachting aan terwijl ze verderging. Hij had nog twee koeien, want eentje was er afgenomen door zo'n zurkeltrutte van de klimaatpolitie omdat hij met drie koeien te veel broeikasgassen produceerde. Dat flatulent dier was een methaanfabriek dat niet meer kon volgens de aangepaste regels van het GEKKO (Global Environment Kolkhoznik Organization n.v.d.r.) in Lebak.

Op een dag was hij aan het werk op zijn quinoaveld, zijn enige bron van inkomen. Hij had een van zijn resterende koeien in een tredmolen gezet die een schroef van Archimedes aanstuurde om water op te vijzelen om het land te bevloeien. Een ezel was beter geweest maat die had hij niet. Onderwijl was hij druk in de weer om de dijkjes rondom zijn veld te herstellen. Hevige regenval op een uitgedroogde bodem had diepe kloven uitgespoeld. Een genetisch aangepaste variant van quinoa was nog het enige wat op de uitgeputte grond kon groeien. Van bieten en een zwijn dat erdoor gejaagd werd, was al lang geen sprake meer. Er was trouwens ook geen reden om nog feest te vieren.

Doordat hij geconcentreerd in de schilferig uitgeharde grond hakte om de dam te dichten had hij niet gezien dat een roedel wolven rond de koe was geslopen. Wolven waren een echte plaag geworden. In het begin had men nog schapen en pluimvee kunnen houden achter omheiningen die onder stroom stonden, maar door het energietekort was dat geen optie meer en leefden sommige hoevedieren enkel nog in de herinnering van kinderliedjes zoals *Old MacDonald had a farm*. Toen hij het tumult dat de wolven veroorzaakten had opgemerkt was het al te laat. Hij moest het incident wel melden bij de lokale autoriteiten anders zou hij wel eens beschuldigd kunnen worden dat hij het dier had geslacht voor eigen consumptie. Op het eten van vlees stonden om ecologische en ethische redenen strenge straffen. Wuk? vroeg de champetter, ik dacht dat wolven enkel jacht maakten op de wasberen die de diversiteitscommissie speciaal daarvoor had ingevoerd. Wel, ik heb iets anders met eigen ogen gezien zei Saidjah. Zo verlies ik wel weer een koe en zal ik nooit met Adinda kunnen trouwen. Toen nog diezelfde zomer een sprikhanenzwerm zijn quinoaveldje had kaalgevreten pakte hij zijn weinige bezittingen, sprak af met Adinda dat zij na zesendertig manen onder de eikenboom op hem moest wachten, de enige boom die in de hele omgeving nog wat schaduw gaf. Hij zou dan terugkomen en genoeg verdiend hebben om te kunnen trouwen.

Eerst had hij nog gedacht in een rubberbootje het kanaal over te steken naar ISU

(Independent Saxonion Utopia n.v.d.r.). Volgens de mythologie was het kanaal onder King Boris I gegraven om zijn Utopia te scheiden van het Europese vasteland. Door de stijging van het zeepeil was wel de kust een stuk dichterbij gekomen, maar was het kanaal ook breder geworden. Vooral tussen de Oostendse flatgebouwen konden gevaarlijke stromingen ontstaan. Bovendien maakten de zeilschepen van Somalische piraten het hele kanaal onveilig. Als zij je oppakten kon je de rest van je leven als matroos op hun schip vastgehouden worden.

Zo gebeurde dat Saidjah naar Leuven trok want daar was Asterix gevestigd, de enige brouwerij die op de hele wereld was overgebleven. Daar kon hij misschien werk vinden. In Zaventrust overnachtte hij in een van de talrijke nutteloos geworden vliegtuigen die daar, half afgebroken, stonden te verkommeren. Het bleek een verzamelpunt te zijn van pelgrims die ook naar Leuven trokken, maar om te bidden bij een klooster van multatulianen. Ze vertelden hem dat dat wetenschappers waren die leefden in een gemeenschap waar ze onderzochten hoe het zover had kunnen komen, en of nu al dan niet de apokatastasis was ingezet. Ze hadden hun gemeenschap multatuli genoemd wat zoveel betekent als 'ik heb veel geleden'.

Het klooster bleek een hele omwalde stad Lovania te zijn, met aan de ene kant de fabrieken van Asterix en aan de andere kant de zompige moerassen van het Arenbroek rond de zwarte toren waar men in uitgebreide ateliers dag en nacht werkte aan een hernieuwbare toekomst. Op een nabijgelegen heuvel was ook een van de weinige gasthuizen waar zieken en ouderen werden opgevangen alsof die twee iets met elkaar te maken hadden. Saidjah liet meteen het brouwerijplan varen en nam dienst in het Arenbroek. Zijn ervaring met het bevloeien van zijn quinoaveldje kwam hem goed van pas en hij slaagde er op korte tijd in om de watermolen in de Dijle aan te wenden om de zwarte toren van energie te voorzien. Nu zijn fortuin gemaakt was, spoedde hij zich terug naar de eikenboom waar hij hoopte dat Adinda op hem zou wachten.

Twee dagen wachtte hij op haar, maar Andinda kwam niet opdagen. 't Is nor de wuppe dacht hij, en hij ging op zoek naar de champetter om inlichtingen. Wuk? Adindaatje? vroeg de man. Joas, z'is zij aangevallen door een zwerm knijten en z'heeft het zika virus opgelopen met een aantasting van der zenuwstelsel als gevolg. De regels van het GEKKO zeggen dat zo iemand in quarantaine moet en z'is daarom naar de gesloten instelling op Zwincatraz gebracht. Lebak kan de pot op brieste Saidjah en spoedde zich naar het Zwineiland. Toen hij daar arriveerde vernam hij dat Adinda de dag tevoren was overleden.

Zo wordt de kiem gelegd van de revolutie tegen Lebak waar de regeltjes worden gemaakt die mensenlevens kunnen verwoesten, besloot de vrouw haar verhaal. En nu wil ik niemand meer horen zei ze streng en blies de kaars uit.

Merk op dat als in de originele versies, sprookjes in de toekomst meestal droevig eindigen. Hoe onze toekomst er zal uitzien is niet zoals in iTopia, en niet zoals hier geschetst, maar dat we er nu iets aan moeten doen, dat staat wel vast. En daarvoor rekenen ik alvast op nieuwe generaties bewuste ingenieurs uit het Arenbroek.